

Kirkeraadet overfalder dem, naar de komme med offentlige Udtalelser, som Kirkeraadet ikke synes stemme med den Dogmatik, som Kirkeraadet synes at det kan slaa fast, saa er det af Vigtighed, at dets Udtalelse offentlig kommer frem, for at man altsaa kan faae at vide, hvad det er Kirkeraadet vil have Geistligheden til at styre efter. Der er vel ingen Tvivl om, at Kirkeraadet har indgivet en motiveret Indstilling, en Betænkning som er noget vidtløftigere end den lille Mundsmag, den meget ærede Minister gav os. Jeg antager, at Kirkeraadet er kommet med en saadan motiveret Indstilling eller Betænkning i denne Sag, og jeg kunde være tilbøielig til at anmode den høitærede Minister, om han ikke skulde have saa megen Indflydelse paa Kirkeraadet, at han kunde faae Kirkeraadet til at offentliggjøre denue motiverede Indstilling eller Betænkning, som altsaa vilde blive en Slags regula fidei i Fremtiden for den danske Folkekirkens Præster, som vilde vise dem, at den Frihed, der hidtil har været til baade offentlig og privat at udtale sig frit om kirkelige Spørgsmaal, naar man forøvrigt stod paa kristelig Trosgrund, skulde nu være afføjet i Danmark. (Sag d: Hvad er det at staa paa kristelig Trosgrund?) Det ærede Medlem fra Thisted (Sag d) veed ikke, hvor Kristi Tro begynder, og hvor den ender. (Sag d: Efter deres Forklaring.) Ja, saa maa jeg beklage, at det ærede Medlem ikke har forstaaet et eneste Ord af, hvad jeg har sagt. Jeg har nemlig aldeles ikke talt om den kristelige Tro, hvor den begynder og hvor den ender, men jeg har, som det ærede Medlem altsaa ikke veed, stadig staaet og talt om den Frihed, der har været her i Danmark til at diskutere kirkelige Spørgsmaal, uden at de kirkelige Autoriteter fandt sig foranledigede til at blande sig deri. Jeg vilde virkelig ønske, at det ærede Medlem fra Thisted (Sag d) vilde — jeg veed ikke, om det er parlamentarisk at sige — følge Taleren med noget større Opmærksomhed, under Forudsætning af, at han har i Sinde at afbryde ham, thi ellers har det ærede Medlem selvfølgelig ikke nødig at følge Talerne med Opmærksomhed.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem behøver ikke at tage Hensyn til saadanne Afbrydelser, som kun forstyrre Talens hele Gang.

Forespørgeren (H. Sørensen): Det var altsaa den Hensigt jeg vilde gjøre til den ærede Minister, om han ikke mener, at han kunde bevrage Kirkeraadet til at komme

frem med den motiverede Indstilling, som vilde være af stor Betydning for Præsterne i Fremtiden, for at de kunne vide, hvad de have at rette sig efter.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg maa erkjende, at jeg ogsaa gjorde et Forsøg paa at afbryde det ærede Medlem, men desværre lykkedes det mig ikke at blive hørt af ham, og det er jo ikke tilladt i en parlamentarisk Forsamling at raabe saa høit, som det vilde have været nødvendigt, for at jeg kunde have faaet det ærede Medlem til at høre mig. Det ærede Medlem kunde virkelig, forekommer det mig, have sparet sig den større Halvdel af den Udvikling, som han nu gjorde os saa lykkelige over at høre; thi, hvis han havde lagt nøiere Mærke til, hvad jeg sagde før, vilde han have vidst, at denne Sag ikke har været forelagt Kirkeraadet. Jeg sagde nemlig, at Ministeriet havde opfordret Ribe Biskop til, naar han i Anledning af Kirkeraadet kom sammen med sine Kolleger, de andre Biskopper, at raadsføre sig med disse om Sagen; for Kirkeraadet har Sagen slet ikke været. Hvad dernæst angaar det, som det ærede Medlem nærmest spurgte om, hvorvidt det er Administrationens Hensigt at gjøre noget Forsøg paa at indskrænke den her i Landet herskende kirkelige Frihed, Friheden til at ytre sig, til at have forskellige Meninger indenfor Folkekirkens Grændser, er det ganske sikkert ingenlunde Administrationens Mening — ingenlunde. De forskellige kirkelige Retninger, det være den høikirkelige, den lavkirkelige, indre Missions eller den grundtvigianske Retning, have fuld Frihed til her indenfor Folkekirkens Grændser at røre sig, som de bedst ville og kunne; men paa den anden Side maa det ærede Medlem dog vel indrømme mig, at en Grændse maa der altid være. Det er en Umulighed at angive, hvor Grændsen er, men der kan og maa altid være en Grændse, hvor man maa sige, om en Mand, der enten er ansat eller vil ansættes i vor Kirke, at han, naar han gaar ud over den, ikke længer kan siges i Sandhed at staa paa Folkekirkens Grund. At man kan være misforstået med Afgjørelsen i det enkelte Tilfælde, og at Administrationen kan tage fejl, skal indrømmes, det følger af sig selv, men frastrive sig Retten til at stride ind, naar man mener, at denne Grændse er overtraadt, kan ingen Administration, og det har jeg heller ingen Ret til at gjøre.

H. Holm: Jeg kan ikke være aldeles enig med den ærede Forespørger, naar han